

2. Рубинский К. П. Французские идеи Европы под давлением "историчности" и "неустойчивости" России как этнокультурной части Европы // *Мир и реальность* / В. В. Журинский // Доклады Института Европы РАН. – 2007. – № 304. – С. 11-27.
3. David D. Gometz *The Franco-Russian-Moscow Relations are in Need of Revision* // *International Affairs. A Russian Journal of World Politics, Diplomacy and International Relations*. – 2002. – Vol. 48. – № 3. – P. 157-164.
4. Рубинский К. П. Образ России в Европе: опыт Франции // *Россия в Европе: как нас воспринимают в Европе и европейском сообществе* / Под ред. В. В. Журинский // Доклады Института Европы РАН. – 2007. – № 304. – С. 108-128.
5. Hunter J.E. Solving Russia: Final Piece in NATO's Puzzle // *The Washington Quarterly*. – Winter 2000. – Vol. 23, № 1. – P. 115-134.
6. Франция в поисках новых путей / Отв. ред. д.и.н. К. П. Рубинский. – М. Издательство "Весь Мир", 2007. – 624 с.
7. Зуева К. Образ России глазами Франции // *Мировая экономика и международные отношения*. – 2008. – № 2. – С. 51-60.
8. Зуева К. П. Внешняя политика Франции в эпоху "неоколониализма" // *Мировая экономика и международные отношения*. – № 1. – 2004. – С. 70-79.
9. Mackay M. Russia and the EU Ten Years On: A Relationship in Search of Definition // *The International Spectator*. – March 2007. – Vol. 42. – № 1. – P. 3-15.
10. Brogden A. Russia – France: Old Friends are Best // *International Affairs: A Russian Journal of World Politics, Diplomacy and International Relations*. – 2003. – Vol. 49. – № 1. – P. 64-73.
11. Schmidt-Fitzmaurice A. All for One? EU Member States and the Union's Common Policy Towards the Russian Federation // *Journal of Contemporary European Studies*. – August 2008. – Vol. 16. – № 2. – P. 169-187.
12. Romer J.-C. Les relations franco-russes de 2000 à 2005 // *Annuaire française de relations internationales*. – 2007. – Volume VIII. – P. 415-427.
13. Trepoit D. Le business russe entre l'Europe et l'Amérique // *Politique étrangère*. – 2007. – № 1. – P. 97-108.
14. Keppeler J. H., Mörner S., Noz K. Les relations franco-allemandes dans le secteur de l'énergie // *Les Notes de l'IFRI*. – Septembre 2008. – 65 p. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.ifri.org>.
15. Лавров С. Российский сектор оптики Парижа: продолжить статус-кво // *Проблемы дипломатии Журнал аналитических материалов*. – 2007. – № 1 (127). – С. 53-67.
16. Данилова Д. Общие пространств китайской безопасности России и ЕС: реальность и реальность // *Мировая экономика и международные отношения*. – 2005. – № 2. – С. 35-47.
17. Gometz D. France's Russia Policy: Balancing Interest and Values // *The Washington Quarterly*. – Spring 2003. – Vol. 30, № 2. – P. 147-155.
18. Мельничук В. А. Единственный вариант единения с Евразийско-ю Францией // Актуальные проблемы международных отношений. – 2002. – Выпуск 33 (Часть 1). – С. 3-12.

19. Romer J.-C. Les relations franco-russes (1991-1999) entre symboles et réalités // *Annuaire française de relations internationales*. – 2000. – Volume I. – P. 439-447.
20. Gometz D. La politique russe de la France: fin de cycle ? // *Politique étrangère*. – 2007. – № 1. – P. 123-135.
21. Demesmay C. Franco-Allemagne-Russie: Retour sur une alliance Myriam // *Fondation Robert Schuman Questions d'Europe*. – 2003. – № 91 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.robert-schuman.eu/question_europe.php?num=91.

Шаповалова А. И. Место России в комплексе европейской политики Франции при президентстве Жака Ширака.

В статье рассматриваются основные концептуальные принципы, практические действия и общие политические тенденции, которые определили эволюцию места России в комплексе европейской политики Франции в период президентства Жака Ширака, и в качестве ключевого элемента анализа используется понятие французской внешнеполитической идентичности.

Ключевые слова: Франция, Россия, европейская система.

Shapovalova O. I. Russia's Place in the Complex of European Policy of France under Jacques Chirac Presidency.

The article examines basic conceptual principles, practical actions and overall political trends which determined evolution of Russia's place in the European policy of France under Jacques Chirac presidency, using the notion of French foreign policy identity as the key element of analysis.

Keywords: France, Russia, European system.

Худоліт А. О.

СТЕРЕОТИПИ КОЛОДЦОЇ ВІЙНИ ТА ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА РИЧАРДА М. НІКСОНА

Стаття присвячена аналізу мотивації та стереотипів, що вплинули на зовнішню політику экс-президента США Р. М. Ніксона. Виділено та описано основні стереотипні уявлення американського президента. Розглянуто політичні кроки, спрямовані на розвиток стосунків між США та Китаєм.

Ключові слова: стереотипи, зовнішня політика, протистояння, війна.

Стаття опирається на положення праць у сфері зовнішньої політики США, в яких увагу зосереджено на аналізі осмислення політичної діяльності екс-президента США Річарда М. Ніксона. В умову зростаючої ролі США набуває актуальності дослідження філософії та внутрішніх чинників, що впливають на рішення американських та світових політиків-загалом.

Власне актуальним і рідше не досліджуванним виявляється вплив внутрішньо особистісних чинників, філософії, настроїв та позитивної традиції американського політикуму. У статті переслідуються такі завдання:

Виявити та описати філософські погляди та переконання екс-президента США Р. М. Ніксона, що впливали на формування зовнішньої політики країни;

Виявити стереотипні уявлення та настрої, типові для політичної еліти періоду 1960-х-1970-х.

Зовнішню політику США досліджували чимало науковців, які акцентували увагу на різних аспектах цієї сфери. Однак філософія політика, його стереотипні уявлення, що суттєво впливали на формування зовнішньої політики країни залишилася поза увагою політологів і дослідників. Ми вбачаємо наше завдання у актуалізації філософії екс-президента Р. М. Ніксона та її втіленні за умов протистояння з комуністичними країнами, зокрема Китаєм та СРСР, тривалою війною у В'єтнамі тощо.

Річард М. Ніксон став президентом США у 1969 і залишив посаду у 1973 році. Зм'ягчання супердержав тривало. Політика протистояння двох супердержав була сформована під впливом стереотипів, серед яких ключовим був стереотип ВОРОГА. Незважаючи на те, що відкритої війни не було, проте обидві країни, США та СРСР, змагалися в усіх сферах життя, серед яких провідними були військово-оборонна та космічна галузі.

У 1961 році колишній міністр В'єтнаму Брежнєв провів нову політику між СРСР та США [2, 417]. За часів Л. Брежнєва з'явилася нова космічна гонимість радянську економіку у XXI столітті. Упродовж усього 1968 року, СРСР відправили дві ракети у космос навколо Місяця, та СРСР, без сумнівів, відставали від США у космічній гонимості. І коли в 1968 СРСР вперше Америка у космічній гонимості, то комуністична держава вдалася добути в червоношкірого президента. Та вельми провідним Нейл Армстронг на 21 липня 1969 року підписав переконання США у космічній гонимості.

Іще однією зоною протистояння двох супердержав була Азія. І найбільшим питанням для американського президента, як і для

американських політиків загалом, був В'єтнам. США зазнали поразки у В'єтнамі, та для американського президента введення військ із цієї країни стало ганьбою честі.

Тисячій план, У Ніксона ніколи не було таємного плану щоб закрити війну у В'єтнамі, проте у нього була коіншеція як вийти із цієї ситуації. Щоб зменшити втрати з боку США, слід зменшити кількість американських військ у В'єтнамі. Але щоб компенсувати зменшення кількості збройних сил, США доклали максимум зусиль щоб допомогти належним силам південного В'єтнаму діяти ефективніше та з меншими втратами. Разом з цим США послабили авіа нальоти щоб послабити тиск на ворога на півночі [6, 266]. В'єтнамцями, як вважалося план, була спрямована на те, щоб змінити американську політику в холодній війні. В'єтнамцями, як здавалося президенту, дозволили йому змінити імпульс народу до ізоляції [3, 81].

Замість цього Ніксон зобов'язався усунути Америку від прямого втручання і ведення воєнних дій у південному В'єтнамі, але не віддати країну комуністам. Американські політики сприймали комуністичне правління як загрозу для всього людства. Під впливом цього стереотипу вони були готові піти на будь-які жертви і втрати.

На момент прийняття клятви президентом Ніксон, у В'єтнамі перебувало 535 тисяч американських військових. Чисельність військ зросла з 16 тисяч перш правління президента Джонсона. Лідом Б. Джонсон проводив політику поступової ескалації, придуману Секретарем Оборони Робертом Стрейсдером МакНамарою.

Зустрівшись із масовими демонстраціями протесту, Ніксон вступив перед американським народом у листопаді 1969 року щоб запропонувати свій план В'єтнамської війни у південно-східній Азії. Під терміном В'єтнамізація, Ніксон мав на увазі, що південний В'єтнам змушений буде обороняти свою країну сам, хоча США продовжуватимуть надати повітряну, морську і фінансову підтримку південному В'єтнаму, щоб той не захопив комуністи півночі [2, 411].

За рік кількість американських військ зменшилася з 540 тисяч до 475 тисяч. Така політика дала свої результати, оскільки зменшилася кількість втрат з 2400 вбитих за першу половину 1969 року до 3900 в другій половині. Вей з'явилось, що стосується політики у В'єтнамі, президент виступ у своїй повній протилежності до "милитарної більшість" з американців [Дев 21] і він зробив її стратегією своєї доповіді Конгресу по в'єтнамській війні. Ніксон говорив про "милитарну більшість" американців, які підтримували його політику поступового введення військ із В'єтнаму. Він наказав вивести стільки 25 тисяч американських військових у червні

1969 року, за якими надійшла новості звести ще 35 тисяч у вересні того ж року [1, 470]. Опитування Геллера показало, що 75% американців підтримувало політику В'єтнама над протестами [1, 472].

На всіх цих заходах переважно остерігалися від розширення ролі США на будувати військову розробку і виробництво військової озброєння військових країн світу, катанні територіями, а також нести основний тягар витрати військов. Тимчасово були змінювали політичних поглядів, що виступили проти доктрини Ніксона. Проте розумів, що цього аспекти були суверенітету, особливих адміністрацій були повністю кін бойових дій, опитування США демократизації, і це змінити напрям. Переформулювати суверенітету, хоча довелося, що звичайними умовами не вистачило [1, 480]. Наприклад, закон ішим суверенітету звичайними адміністрацій.

Тисячі війна. Американські політики знали, що швидко буде вебешка "обмеженої війни." яка могла перерости у світову війну, оскільки США могли вступити в прямий конфлікт протистояння з червоним Китаєм, у якого були ядерна зброя чи СРСР, чи обом. Тому, обмежи адміністрацій, як Джонсона, так і Ніксона, шукала обмеження цілей для захоту південно-східної Азії, щоб уникнути небезпечні зіткнення з вище зазначеними країнами [2, 472].

Коли президент Ніксон захопив Камбоджу у 1970 році, акція протесту рух досяг кульмінації, оскільки для демонстрантів, це була напружена ескалація війни. Вони змусили Ніксона у поширення війни на територію іншого суверенного народу. Хоча насправді все було нішаким. Північний В'єтнам ретельно використовував Камбоджу як майданчик атаку на південний В'єтнам. Лондонський журнал "Економіст" тривало повідомляв епізодично, наголошуючи на тому, що рейста світу навіть не завжди протесту проти порушення комуністами нейтралітету Камбоджі [10, 147]. Камбоджа була нейтрально у холодній війні, проте північний В'єтнам захопив пору Кампунг Саом, перейшов кордон і встановив у Камбоджі військової штаб, використовуючи територію Камбоджі, комуністичні сили захопили південь, вбиваючи тисячі, вклавши і американців. Ніксон виступив перед народом, наголошуючи, що цей акт був тільки вторгненням, але не захопленням. Це була тільки спроба принести активність ворога. Американські війська негайно покинули територію цієї країни, як тільки добився своєї мети [2, 473]. Політика вторгнення у Камбоджу нахвилювала Ніксона прискорити виведення американських військ із південного В'єтнаму.

Та Ніксон швидко чи він стверджувати, що більшість американців підтримували його воєнну політику. Він бачив великі дії як зміна

супердержав, зобов'язав у глобальній перспективі (розривка мов). Йому не хотілося, щоб Америка була жорстким, безкомпромісним гігантом [1, 476]. У своїй промові "Миротвори бізнесу" він перекладав відстоював політичній політично курс у В'єтнамі. Проте, він попереджав проти того, що він вважав "не-...-ониміт...". "Набагато важливіше, ніж...". В'єтнам атаку територіями і військ для південного В'єтнаму, як в дані Сполучення Штатів і для зброї миру. Для південного в'єтнамців навіс особуємим виснаження військ національне встановлення комуністичного режиму і внутрішній розлад, що стається після захоплення півночі В'єтнаму 19 років тому. Комуністи вбили тоді більше 50 тисяч людей і ще сотні тисяч померли у концераційних таборів. Ми бачили, що трапилося у півночі А'т, коли комуністи узяли під контроль цей район. За короткий період воєнної правління, такі жорстоко жорсткий стридь увелися якого 3000 цивільних були вбиті до смерті, вистрелили і поховано у місцях масового знищення. За умов ризикового припинення нашої допомоги, ці звірства стануть жаками для всього народу і для 1,5 мільйона біженців-католиків, які втекли до південного В'єтнаму, коли комуністи захопили північ.

Для США ця перша поразка в історії народу призведе до втрати довіри до Америки і американського лідерства не тільки в Азії, але й усього світі" [2, 473].

Північний В'єтнам наполягав на першому кроці з боку США з мирному процесі і повне виведення військ із В'єтнаму. 18 березня 1970 року лавський прем'єр-міністр, генерал Лон Нол, скотив Сіханука, правлячого принца поки той був у Москві та безжовті з дипломатичним виступом Грейтон Абраме, американський командувач у В'єтнамі, повідомив у такій ситуації шанс зміни уряду, оскільки Лон Нол був прозахідних поглядів і належно атаку північно в'єтнамських військ в Камбоджі буде підтвердженням підтримки повному другу в цьому регіоні (цікаво, що самого генерала Лон Нол про операцію не попередили). Наземна операція почалася 29 квітня в кількості 20 тисяч військ серед яких 15 тисяч були американці а решта – південні в'єтнамці. Як свідчать військові доповіді зведення про наслідки операції: втрати, яких завдали війська північного В'єтнаму були значні, проте політичні наслідки, що супроводили операцію, розчарували адміністрацію [9, 387].

Президент знав, що ставки у цій грі були великі, оскільки США відкривали новий фронт в старій війні. Ніксон продовжував бачити війну у широкому геополітичному контексті. Для США, як вважав президент, було важливим дотримати слова у в'єтнамській війні. "Це було б найгірше всього для мене наказати вивести війська з В'єтнаму," сказав він Ерікумту, близькому раднику з Білого Дому, "...але якщо а

робило, як це був, зрештою, і навіть сьогоднішні бізнес не відносно великому американському світу" [7, 286]. Успішним чином зміг перетворити розрив, та неможливо не зауважити, що провина за цей розрив 1979 року в кінці 1980-х років була повністю на ньому. Проте, виступивши з такою позицією, він не вважав за потрібне відвертаної відповіді на запитання Квінцані [Док. 5].

Для встановлення з радянським керівництвом Пекін прийняв рішення додати до комуністичної країни відкриття на импортуваних і експортних двох країн Китаю СРСР.

Ніхоні Іке до Китаю. Ніхоніні Пекін дав неабияк дисципліновану систему економічних відносин з Китаєм. Пекін не вважав на його зверхність у сфері економіки Китаю, але економічно він досить зупиняв до політичного підпорядкування Пекіну, зберігаючи обмеження. Він також перешкодив дисциплінованої політичній експансивній політиці через відкритого комуністичного партії, антирадянського настрою, дисидента Румунії, Китаю, як виявилось, показався [6, 273].

Ніхоні на той час вже був готовий розіграти китайську карту. Він через свого посольство до Білого Дому, він писав про потребу нових відносин з стосунками в країні, яку він називав Червоною Китаєм. До 1971 року, Ніхоні вдалося послати радника національної безпеки Джеймса Генрі Кіссіджера з такою метою в Бейджин. Він хотів співпрацювати розкломом, що трапляється між СРСР і Китаєм в надії на те, що йому владяться переконати Китай відмовитися від допомоги комуністичному Китаю. Назвавши місце "Поло", "яким відомого українського дослідника Марко Поло, адміністрація Ніхона послала Кіссіджера спочатку до Гвайяньшу, звідки той від'їждив до Бейджина на аероплані своєї поїздки. Лише після зустрічі Кіссіджера з Мао Цзедунем (Жу Іан-Ланг відбулася в надзвичайній тишності [2, 415].

Китайські турбували задуми СРСР, в стосунках між комуністичними країнами стали тиснути набування, що Китай і СРСР навіть розпочали були прикордонні конфлікти, збройні сутички. Китайська внутрішня політика також зіграла роль у поясненні відкритості до розвитку стосунків з США. До 1971 року Масім як світова революційна машина змінила країну, а інше ідея Мао Цзедуня, велика пролетарська культура революція, привела до економічного безладу в кінці 1960-х і початку 1970-х. Китай терміново потребував західних технологій які б дозволяли виробити країну економічно [6, 276].

Ніхоні з Мао були готові замочувати стосунки і такі переговори тривали в кінці міжнародного турбору між американськими та китайськими громадами з настільки темі (ініціативу), який проходив

4 квітня 1971 року у Японії [Док. 5, 580-581]. За наказом Мао, китайські спортсмени запросили американську команду дзюдо і тху до Китаю з 11 по 17 квітня, що стало сенсацією в США. Пекін співпрацює запрошенням з того часу ніхоніні. Ніхоніні вважали, що це була велика таємниця ніхоніні у Японії, що зберігали в секреті, як і ніхоніні до Білого Дому. Жу Іан-Ланг Хісіджера Мао і Іке, що Ніхоніні вважали, що вони були єдиною на світі, що вони були єдиною на світі, що вони були єдиною на світі [4, 383]. Найважливішою метою, крім Пекін відвідати Китай, Мао гарантував американським керівництвом і відносинами проти них у країнах третього світу і відносинами з ними, що зберігали в секреті [2, Док. 2].

Кіссіджер сподівався, що Ніхоніні держава, коли він отримав пропозицію з Китаєм у 1971 році, Ніхоніні, ніхоніні, як і ніхоніні, що держава, відносинами на об'єкті 1972 року. Після відкриття між відносинами з розширенням радянської відносинами [6, 276]. У 1972 році президент Ніхоніні Іке до Китаю, ініціатива дипломатичну об'єкту, що тривала з 1949 року, коли комуністи захопили владу. Його поїздки широко висвітлювали у ЗМІ. Засоби масової інформації показали, як він і пані Шкоуні ішли по Великій китайській стіні та підіймали тост за Мао на аероплані у Бейджині. Подорож до Китаю закінчилася прийняттям формального комуністичного 27 лютого 1972 року, в якому обидві країни погодилися не шукати гегемонії тихоокеанському регіоні, і що обидві країни будуть чинити опір спробам будь-якої країни або груп країн, таких як Радянський Союз, встановити гегемонію. США визнали факт, що Тайвань був частиною Китаю, що не впливало на зовнішню політику Америки, проте США наполягали на тому, щоб обидві країни вирішали конфлікти мирним способом. Оскільки такі питання були вирішені, то США зможуть тоді вивести війська та забрати бази з Тайваню. Американці і словом не обмовилися про ведення переговорів і підписання договору з Тайванем за часів, коли Ніхоніні був віце президентом. Кіссіджер спробував виправити становище поставившись на договір у своїх зауваженнях пресі в останній день подорожі [6, 277].

Ніхоніні вдалося успішно здійснити переворот. Та не все було так безтурботно як здавалося. Ніщо так не шокувало як стан відносин друга США, не-комуністичного китайського уряду у відносинах на Тайвані. "Жоден уряд не заслуговує того, що маю незбаром трапитися з Тайванем," зазначив Кіссіджер. "Це був відданий союзник, його свідчення в порівнянні до нас були зразком. Його представники надійні та розумні, що типом для китайського народу" [5, 733].

Ситуація в ООН була напружена США більше не могли утримувати більшість в Генеральній Асамблеї ООН, яка щорічно голосувала за те,

щоб Китай змінив Тайвань у світовому органі влади і обіймав постійне місце в Раді Безпеки. Незабаром, націоналістичний Китай, як Тайвань називали десятиліттями позбудеться місця в ООН, місця в Раді Безпеки ООН, і навіть втратить посольство у США. Незабаром Кісінджер зіграв ключову роль у ході створення плану Шанхайської Декларації. Здавалося, що це був найкращий вихід, який давав змогу спасти те, що можна було спасти. США вдалося переконати світову спільноту у мирному визнанні обох країн – Китаю та Тайваню і продовжити мирну торгівлю з провінційною острівною республікою, і найважливіше США продовжували постачати зброю Тайваню для самозахисту. Окрім цього, ні Кісінджер ні Ніксон не думали, що вони могли або їм слід було іти далі. Ніксон був одним із тих політиків, які побудували свою кар'єру, дорікаючи лібералам за те, що вони втратили Китай, віддавши його комуністам. Метод Ніксона – таємний, цинічний, ралтовий посіє сумнів у постійності американської політики, американської мети і принципів. Обман громадськості стане міткою політичної стилю Ніксона. Двочі поради Кісінджеру перед зустріччю з пресою, Х. Р. "Боб" Гальдерман сказав: "Зараз у Вас немає іншого вибору як тільки брехати" [5, 733]. Як далеко можна зайти в брехні стане клопотом для адміністрації Ніксона. На нашу думку, обман підтверджує політику подвійних стандартів американського президента Р. М. Ніксона.

Аналіз промов Ніксона з 1969 по 1974 роки дав змогу виокремити ключові стереотипи американського політика (рис. 1).

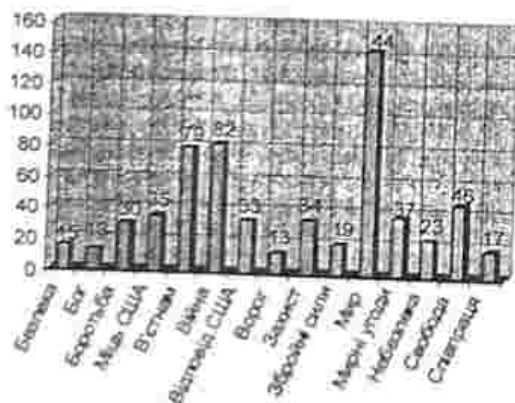

Рис. 1. Стереотипи в промовах Р. М. Ніксона з 1969 по 1973 роки

Аналіз промов свідчить про те, що американський політик переймається питанням миру, оскільки з 10 проаналізованих промов Ніксон вжив слово МИР 144 рази. Проте, на другому місці гостро стоїть питання ВІЙНИ, про яку він зазначає 82 рази. Війна асоціюється з В'єтнамом, і ця країна – третя за кількістю посилань у промовах американського політика. Війна у В'єтнамі та Камбоджі, на переконання Ніксона – це питання свободи та волевиявлення азійських народів. Цікавим є факт, що мирні угоди, за кількісними показниками, майже дорівнюють мішності збройних сил США. Американські політики дотримуються постулату, що свобода та мир потребують воєнної сили для їхнього захисту. Проте, на нашу думку існує невідповідність між результатами аналізу промов та діями американського політика, яка свідчить про те, що висловлені думки політика не відповідають його політичному курсу, вчинкам, оскільки найчисельнішим є поняття МИРУ у промовах американського президента. Та, в реальному житті, Ніксон проводив жорстку політику протистояння у В'єтнамі, Камбоджі тощо. Схоже на те, що поняття МИРУ він асоціював із війною, підтверджуючи відому приказку: "хочеш миру – готуйся до війни".

Перспективу подальших досліджень вбачаємо у вивченні внутрішніх – мотивів та зовнішніх чинників впливу на зовнішньополітичний курс американського президента.

ЛІТЕРАТУРА

1. Barone M. Our Country: The shaping of America from Roosevelt to Reagan. – New York: The Free Press, 1990. – 805 p.
2. Bennett W.J. America: the last best hope. – Vol. 2: From a world at war to the triumph of freedom 1914-1989. – Nashville, Tennessee: Thomas Nelson, 2007. – 592 p.
3. Brandon H. The retreat of American power. – New York: Dell, 1974. – 368 p.
4. Chang Jung and Jon Halliday. Mao: The unknown story. – New York: Knopf, 2005. – 832 p.
5. Kissinger H. White House Years. – Boston: Little, Brown, and Company, 1979. – 1521 p.
6. Langston T. S. The cold war presidency: a documentary history. – Washington, D.C.: CQ Press, 2007. – 506 p.
7. Maclear M. Vietnam: The ten thousand day war: 1945-1975. – London: Methuen, 1981. – 368 p.
8. McDougall W. A. The Heavens and the Earth: A political history of the space age. – New York: Basic Books, 1985. – 555 p.
9. Millet A. R., Maslowski P. For the common defense. – New York: Free Press, 1994. – 701 p.
10. Podbioretz N. Why we were in Vietnam. – New York: Simon and Schuster, 1982. – 240 p.

ДОКУМЕНТИ

1. Док. 1. President Richard Nixon asks for the Support of the "Silent Majority" for "Vietnamization," November 3, 1969 // Public Papers of the Presidents of the United States: Richard M. Nixon 1969-1974, from the American Presidency Project, University of California, Santa Barbara [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.presidency.ucsb.edu.
2. Док. 2. Chairman Mao Zedong Likens U.S. Diplomatic Moves to "a Cat Feeding Sad for a Mouse." Conversation with Chinese Prime Minister Zhou Enlai, January 4, 1972 // Diplomatic History Institute of the Chinese Ministry of Foreign Affairs, (Beijing: Shijie zhishi, 1991), 3. – P. 71-82, from the National Security Archive, George Washington University [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www2.gwu.edu/~nsarchiv/NSAEBB/NSAEBB70/doc26.pdf.
3. Док. 3. The Shanghai Communiqué, Joint U.S. – Chinese Statement, February 27, 1972 // Public Papers of the Presidents of the United States: Richard M. Nixon 1969-1974, from the American Presidency Project, University of California, Santa Barbara [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.presidency.ucsb.edu.
4. Док. 4. President Richard Nixon's Address to the Nation on the Cambodian Incursion, April 30, 1970 // Public Papers of the Presidents of the United States: Richard M. Nixon 1969-1974, from the American Presidency Project, University of California, Santa Barbara [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.presidency.ucsb.edu.
5. Док. 5. Chairman Mao Zedong Lays the Groundwork for Rapprochement with the United States, April 4, 1971 // Jung Chang and Jon Halliday. Mao: The Unknown Story. – New York: Alfred A. Knopf, 2005. – P. 580-581.

Худолья А. А. Стереотипы холодной войны и внешняя политика Ричарда М. Никсона.

Статья посвящена анализу мифов и стереотипов, которые повлияли на внешнюю политику экс-президента США Р. М. Никсона. Было выявлено и описано стереотипные представления американского президента. Было рассмотрено политические шаги, направленные на развитие отношений между США и Китаем.

Ключевые слова: стереотипы, внешняя политика, противостояние, война.

Khudolya A. O. Stereotypes of cold war and foreign policy of Richard M. Nixon.

The article is devoted to analysis of motifs and stereotypes that affected foreign policy of American ex-president R.M. Nixon. Stereotypes peculiar for the American president have been distinguished and described. Political steps made by R. M. Nixon in order to develop relationships between the USA and China have been analyzed.

Keywords: stereotype, foreign policy, confrontation, war

ФІРМА В ДИСКУРСІ ОРГАНІЗМЕНОЇ ІДЕЇ

Бех В. П., Гашенко А. В.

СИСТЕМНИЙ АНАЛІЗ СОЦІАЛЬНОГО ОРГАНІЗМУ¹

Евристична модель родового соціального організму

Ідея побудови євристичної моделі родового соціального організму зводиться до того, щоб інтегрувати вте існує єдність людської особистості, за нашим визначенням – "підприємний соціальний свідок", і суспільство, наведене до цього як "семантичний континуум". Для виконання даної операції треба визначити вихідні умови проектно-конструкторської розробки проблеми моделювання соціальних організмів.

При цьому за онтологічну основу соціального організму береться органічна єдність суспільних відносин, оскільки вона наразі вже відома; більше не потребує обґрунтування. Вже у "Німецькій ідеології" як ми пам'ятаємо, відзначалося, що в процесі виробництва людям "необхідно було вступати у взаємодію з іншими, і саме це їхнє практичне спілкування створило і поєднує відносно відтворює існуючі відносини" [1, 41]. Дефініція бере їхні відносини, як безпосередній предмет.

Інакше кажучи, суспільні відносини і економічні, і політичні, правові і т. п. (за Лейбніцом, матеріальні та ідеологічні) складаються в процесі практичного спілкування людей, але відразу ж чабувають незалежного від індивідів існування. Підкреслюючи що діалектику,

¹ Продовження Початок дано у випуску 53 журналу "Нова парадигма"